

Zápas o duši 05

Srpen

89

Nebe na Zemi

Dodnes si rád přehrávám Ježkovy melodie. Teprve když jsem uvěřil bibli, Božímu slovu, pochopil jsem texty Voskovce a Wericha, kterým jsem vlastně dříve ani nerozuměl: Na Olymp a na nirvánu, na nebe nevěřím, když někdo svět pomlouvá, vždycky láteřím. Nestojím o nekonečno s hvězdami všemi, stačí mi pár krásných let někde na Zemi. Když já vám povídám, že je nebe na Zemi, pravdu mám, věřte mi.

Tohle je plnokrevný, nebebudující humanizmus, a jak přitažlivý! Problém vězí v tom, že tomuto humanizmu, náhrady Boha člověkem, propadli, propadají a budou propadat i mnozí "věřící", ačkoliv biblické evangelium učí pravý opak. Bible ve své podstatě říká, že se BůhKristus vrátí pro své vyvolené, aby je vytrhnul z pozemského kvazinebe. My, bibličtí křesťané, máme bez ustání očekávat a těšit se, kdy si nás Ježíš vezme k sobě. Já vím, zní to fantasticky, ale je tomu tak. Mnoho křesťanů, všech denominací a národností, uhýbá z bible do humanizmu jakoby říkali: Studuj si pravověrně bibli do extrému, těš se na nebe a na vytržení jestli ti to dělá dobře. My chceme studovat bibli proto, abychom se naučili žít a milovat, abychom zbudovali nebe zde na Zemi dříve než přijde Kristus.

Tato tendence je překotná a celosvětová, na Západě i na Východě. Věřící hledají ekumenické principy všech náboženství, začínají se angažovat v politice a sociálních hnutích. Církev, tím myslím věřící, ne hierarchii hodnostářů, si zpívá "Nebe na Zemi". Ten, kdo buduje,

třeba i v "Kristově jménu", nebe na Zemi a očekává Jeho druhý příchod s chodidly pevně zapuštěnými do pozemského světa, bude zklamán. Naše pozemské nebe je totiž připraveno pro Antikrista, tak to učí bible:

◆ *Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou (Antikristem). Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu a moc dají té šelmě. (Zj 17:13)*

I my věřící, v naší hříšné přirozenosti, se cítíme více doma na tomto světě než bychom měli. A dnešní, často nebiblická teologie v nás pozemské nebe jenom posiluje. Náš cíl nespočívá v tom, abychom převzali politické otěže tohoto světa a budovali nebe na Zemi. Naše biblická naděje je, aby nás Ježíš vzal k sobě do svého nebe. Nemysleme si, že my, hříšní smrtelníci, třeba i věřící, můžeme zbudovat něco, co může stvořit pouze nesmrtelný a bezhříšný BůhKristus. Můžeme tak promeškat to nejlepší jenom proto, protože odmítáme vážný pohled do budoucnosti. Odmítáme pevné a pravé biblické učení. Nikdy nebudeme schopni postavit nebe zde dole, ani pro sebe, ani pro Krista. Skutečné nebe je nahoře. Nestrhávejme nebe dolů na Zem. Ať nás raději Kristus vynese do svého nebe. Nebe je jeho výsada, ne naše.

◆ *... Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živi, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. (1 Te 4:16-17)*

Stav dnešních křesťanských shromáždění je na pováženou. Svět je prý v nesnázích, protože křesťané neplní Bohem nařízenou vůdčí úlohu. Křesťané prý ještě světu neukázali jak má být svět veden podle Božích biblických zásad a zákonů. Pravdy na tom něco je, ale svět byl vždy v nesnázích protože člověk je hříšník a rebel a dává přednost bezbohé kultuře, tradicím, humanistickému náboženství a světské společnosti. Svět je v nesnázích díky člověku. Svět není v nesnázích protože se křesťané ještě nezapojili do světskopolitických záležitostí. Až se zapojí, bude to katastrofa pro ně i pro svět jako v minulosti.

Křesťan má hlásat a žít evangelium Ježíše Krista, aby byl příkladem ostatním, aby se od ostatních lišil a především oslavoval Pána Boha. Zemím, v kterých bylo evangelium opravdu hlásáno a přijato do srdce národa, Bůh přidal svobodu a blahobyt. Tam, kde opravdové evangelium hlásáno není, nebo přestává být hlásáno, tam, kde Ježíšovo evangelium nikdy nezakoreněnilo do srdcí, nebo se vytrácí ze srdcí národa, tam může být nastolen pouze humanistický přelud s náznaky demokracie. Svoboda a z ní vyplývající blahobyt není na vývoz protože svobodu člověk nemůže vyrobit. Svoboda je Boží dar, Jeho dovoz. Proto demokracie přežívá jen setrvačností v několika málo zemích, kde se jí dařilo jen krátkce. Historie nám ukazuje pouze autokratické totality. Bez evangelia si lidé nejsou a nebudou schopni vládnout sami sobě.

Biblický Bůh nám nařizuje pokání, abychom se odvrátili od světa k Bohu. Proč se musíme kát? Abychom zachránili světovou nebo naši ekonomii, abychom zabezpečili peněžní stabilitu a mír mezi národy? V žádném případě! My činíme pokání:

◆ *Neboť (Bůh) ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz,*

když jej vzkřísil z mrtvých. (Sk 17:31)

Kdo se domnívá, že nás, biblické věřící, Bůh pověřil abychom vyvedli svět z jeho sociálních, hospodářských a politických těžkostí, ten překrucuje evangelium. Bůh nás pověřil abychom sloužili, ne vedli. Pravda, Bůh vede a kázeňsky potahuje své, ať Izrael nebo věřící církve, ale v žádném případě ještě neustanovuje politický, sociální a hospodářský světový systém podle svých pravidel. Bůh si k vybudování svého pozemského pořádku vyhradil čas v budoucnosti, kdy na konci velkého světového a především židovského soužení nastolí své království. My věřící budeme v jeho nebi, až se zdejší nebe na zemi začne hroutit. Úkol věřících není přímá náprava a vylepšování světských systémů. V bibli nenajdeme ani jeden verš, který by tuto myšlenku jen v nejmenším podpořil. Tam, kde je hlásáno opravdové evangelium, tam bude i "malinkaté nebičko", svoboda provázená blahobytem, v rámci naší hříšnosti, protože povstane ze srdcí lidí a nebude diktována ani světsky ani církevně, nýbrž bude požehnána Bohem.

Pravda, starozákonní proroci kárali krále za jejich hříchy, ale jejich kárání se vztahovalo převážně na krále Izraele. Proroci napomínali ostatní hlavy národů, kvůli jejich veřejnému vzdoru vůči Bohu nebo jejich pronásledování Božího lidu.

A Kristus? Ten nikdy nekázal, ani neučil o nápravě politického nebo sociálního zřízení. Pouze nevěřící Židé, tedy zase jen lidé, očekávali "Mesiáše", který by je vedl proti Římu. Někteří farizeové varovali Ježíše, že jej chce Herodes zabít a Ježíš řekl:

◆ *Jděte a vyřidte té lišce: Hle já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra a třetího dne dojdou svého cíle. (Lk 13:32)*

Pokud víme, tohle bylo jediné Ježíšovo uznání Herodovy politické

svrchovanosti. A Ježíš rozhodně Herodovou vládou nadšen nebyl, jinak by jej nenazval liškou. A když Ježíš konečně stál před Herodem, tak mlčel. Na druhé straně však Ježíš velmi často a ostře kritizoval náboženské vůdce Izraele. Ježíš také napomínal obyčejné hříšníky, ale k těm byl mírnější.

Kdybychom se řídili písmem, měli bychom napomínat naše vládcy za to, že nevěří v Boha, že pronásledují věřící, nebo že věří astrologii a okultním vědám. Jestliže církev začne usilovat o politickou moc, stane se politickou mocí a přestane být církví, Kristovým tělem. Tolik dějepisu snad známe všichni. Křesťané se dnes vzdalují Kristovu příkladu. Kráčí opačným směrem. Ježíš úplně pomlčel o Césarově zlovládě a o zkorumpovaném a utlačujícím římském politickém a sociálním systému v Palestině. Jak je Ježíšova mlčenlivost v rozporu s jeho stálým slovním bičováním náboženských vůdců! Náš Pán, náš Bůh dobře ví, že se každá krutovláda bojí víc skutečné mravní síly občanů, než revolučního převratu.

A co Pavel? Ten se obhajoval následovně:

◆ *Neprovinil jsem se ničím, ani proti židovskému zákonu, ani proti chrámu, ani proti císaři. (Sk 25:8)*

A co Petr?

◆ *Milování, v tomto světě jste jako příchozí a cizinci. Prosím vás, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši a zijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu, v den navštívení. Podřídte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení, ať už králi jako svrchovanému vládci, ať už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednájí dobře. Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných*

lidí. Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášt nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží. Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte. Služebníci, podřizujte se ve vši bázní pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědně Bohu snáší bolest a trpí nevěnně. Jaká však sláva, jestliže budeme trpělivě snášet rány za to, že hřešíte. Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. (1 P 2:11-20)

Je to těžké pochopit a nutím se, abych pochopil a přijal následující verše:

◆ *Každý, ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře a dostane se ti od ní pochvaly. Vždyť je Božím služebníkem k tvému dobru. Jednáš-li však špatně, máš proč se bát, neboť nenese meč nadarmo (trest smrti); je Božím služebníkem, vykonavatelem trestu nad tím, kdo činí zlo. Proto je nutno podřizovat se a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí. Proto také platíte daň. Vládcové jsou v Boží službě, když se drží svých úkolů. Dávejte každému, co jste povinni: daň, komu daň; clo, komu clo; úctu, komu úctu; čest, komu čest. (Ř 13:1-8)*

Z bible vyplývá, že poslušnost, svatost a příkladný život, sebeobětování, milování bližního jako sebe sama, rozšiřování evangelia Ježíše Krista, používání Božího meče Bible a modlitba jsou zbraně, kterými biblický křesťan bojuje proti systému

tohoto světa. Budou-li křesťané bojovat světskými způsoby, i těmi nejšlechtnějšími, nikdo je od pohanů nerozezná.

Snad každý křesťan zná tato Ježíšova slova:

◆ *Pověz nám tedy co myslíš: "Je dovoleno dávat daň císaři nebo ne?" Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: "Co mě pokoušíte pokrytci? Ukažte mi peníz daně!" Podali mu denár. On jim řekl: "Čí je tento obraz a nápis?" Odpověděli: "Císařův." Tu jim řekl: "Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu." Když to slyšeli, podivili se, nechali ho a odešli. (Mt 22:17-22)*

Zdá se, že Ježíšova slova "Odevzdejte tedy co je císařovo, císaři, a co je Boží Bohu" kladou zodpovědnost na naši křesťanskou znalost a vyspělost. Křesťan nemůže poslechnout žádnou moc, která by mu přikazovala jednat proti Božímu biblickému nařízení. Samozřejmě, křesťané mohou být politicky činní, bible to nezakazuje. Ať máme co nejvíce křesťanů ve veřejných funkcích a službách. Vězte však, že dříve nebo později, budou muset učinit biblické ústupky. Křesťan není z tohoto světa. Navíc, skutečného křesťana by svět do vedoucí funkce ani ne zvolil, vždyť Bůh vyvolil bláznovství a to jsme my. Byl jsem svědkem toho, kdy v našem křesťanském shromáždění nesměli skuteční křesťané ani kázat, ani vyučovat jen proto, že stáli nekompromisně za biblí. Tato situace se opakuje ve sborech dnes a denně. Jak by nás potom mohl zvolit a následovat svět?

Pamatujme, že osud našich duší je nekonečně důležitější než pozemský stav našich těl. Věčnost a nebe musí mít přednost i před tou nejtvrděší krutovládou. Naše přirozená touha po spravedlivém řádu nás nutí učinit něco konkrétního, abychom přispěli k vylepšení tohoto špatného světa. Tyto akce mohou vést k dočasnému

vylepšení světského politického a sociálního stavu, ale ve skutečnosti nemusí být z dlouhodobého hlediska ani prospěšné. Vžyt se ukonejšíme humanizmem a ukřížovaného a vzkříšeného Ježíše přehlédneme k naší nekonečné a věčné škodě. Písmo nás nabádá ke křesťanské dobročinnosti vždy a ke každému. Bible však nehovoří o světském organizovaném úsilí křesťanů ovlivnit vlády států. Ježíš, apoštolové i proroci se ztotožňovali s dobročinností vyvěrající z Boží lásky, nikdy ne s revolučními nebo protivládními akcemi. Přemýšlejme o tom. Jak tedy dosáhnout politickou a sociální spravedlnost?

◆ *Hledejte především Jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno. (Mt 6:33)*

Nebyla-li nám dána dobrá vláda, tak je to proto, že jsme jako národ nehledali Jeho království a spravedlnost. Bible nemůže lhát.

◆ *Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, ježž si zvolil za dědictví. (Ž 33:12)*

Není-li našemu národu blaze, je to proto, že Hospodin není naším Bohem a my nejsme jeho vyvolené dědictví.

Bůh je prvotní příčina všeho dobrého. Bez příčiny budeme marně čekat na účinek. Ráj ani nebe na Zemi člověk nezbuduje, i kdyby se namáhal sebevíc.

- pst -

Zahrada za mřížemi

Znám nejsmutnější zahradu ze všech smutných zahrad světa: je to kus malé udupané země za pošmournými zdmi ústavu.

Nic tam nekvete ani neroste, jen život šedých duší odkvétá, toulají se jak smutné přízraky mezi strašáky, stromy a strážci smutné zahrady, za zdmi ústavu.

- Jan ČS -

Evoluce vs. Kreace

4. Pokračování - Podobnost druhů.

Vyzkoušejme vědecké opodstatnění základních postulátů darwinismu. Podívejme se nejprve na podobnost mezi člověkem, zvířaty a vším živým. Darwinizmus předpokládá, že podobnost živých organismů dokazuje společné předky. Bezpochyby, podobnost mezi člověkem, zvířaty a rostlinami skutečně existuje. Podobnost mezi člověkem a lidoopy je očividná. Evoluční doměnka však vysvětluje tuto podobnost genetickou příbuzností, která vyplývá ze společných předků. Protože je prý člověk přímo nebo nepřímo spřízněn s lidoopy, musí jim být zákonitě podoben.

Všechny druhy života se podobají jeden druhému, biologicky i biochemicky. Proto je prý veškerý život odvozen z jedné, prapůvodní buňky. Čím blíže jsou prý dva druhy života svým společným předkům, tím více jsou si podobné. Toto jsou základy moderního usuzování. Položme si tu nejuzákladnější otázku. Vyžaduje skutečně podobnost dvou organismů genetickou příbuznost?

Podobnost a "dvojnici" jsou běžné úkazy nejen u lidí. V zaměstnání si mě Indonésané neustále pletou s panem Granatou. I moji manželce říkají paní Granatová. Podobnost samozřejmě může svědčit o společných předcích a genetické příbuznosti sourozenců; v žádném případě však podobnost genetickou příbuznost nezaručuje. Vždyť pan Granata má italské předky a moji pocházeli od Olomouce a Prievizde.

Porovnejme oko chobotnice a člověka. Je známo, že oko chobotnice a člověka jsou si vzájemně velmi podobné. Napříč své podobnosti, oči těchto dvou tvorů nejsou geneticky spřízněny. Vědci by řekli, že ontogeneze lidského oka a oka chobotnice mají pramálo společného s jejich fylogenezemi. Opět vidíte, že podobnost nemusí být důkazem genetické příbuznosti.

Do třetice si všimněme "dvojníků" mezi vačnatci a ssavci. Tasmánský vačnatý vlk se podobá našemu vlku. Stejně tak vačnaté myši a medvědi, silně připomínají ssavčí myši a medvědy. Avšak žádný zoolog ani nesní, aby klasifikoval tyto vačnatce jako blízké genetické příbuzné vlků, myši a medvědů. Tento úkaz zoologové vysvětlují vývojovou sbíhavostí, nebo-li evoluční konvergencí. Je to prostoduchý koncept. Protože prý životní podmínky těchto zvířat požadovaly podoby vlka, medvěda nebo myši, evoluční konvergence ztvárnila podobné organizmy z kmene ssavců i z kmene vačnatců tak, aby si byly podobné. Ovšem, takové vysvětlení není žádným vysvětlením a je úplně nevědecké. Jak by evoluce, jestliže je čistě materialistickým konceptem věděla, jaké formy organismů jsou potřebné pro určité životní prostředí? Nemohou být tyto a jiné nespočetné podobnosti v řiši zvířeny a květeny lépe vysvětleny na základě společného plánu nebo jednoho Tvůrce, který stojí za celou přírodou? Každý z nás má příznačné chování, mluvu, písmo, styl, jednání, chůzi. I umělcovo nebo architektovo dílo, třeba nedokončené, poznáme podle určitých osobních znaků a charakteristik. Jednota tvořivého ducha je prozrazena ve stejné biochemii, ve stejné fyziologii, ve stejné optické struktuře, nebo stejné imunologii. Podobnost nemůžeme brát jako důkaz genetické příbuznosti. Celá příroda, veškeré stvoření dává tolik důkazů. Věda, která zkoumá podobnost organismů se nazývá homologie. Darwinův postulat, že homologie dokazuje genetickou příbuznost zůstává jenom postulátem, teorií, doměnkou a předpokladem. Biblický věřící, je-li skutečně probiblickým a ne jenom kulturním křesťanem, má nesmyslnost evoluce doslovně potvrzenu hned na první straně bible:

◆ "Vydej země rozmanité druhy živočichů, dobytek, plazy a

rozmanité druhy zemské zvěře." A stalo se tak. Bůh učinil rozmanité druhy zemské zvěře i rozmanité druhy dobytka i rozmanité druhy všelijakých zeměplazů. Viděl, že je to dobré. I řekl Bůh: "Učiníme člověka aby byl našim obrazem podle naší podoby." (Gn 1:24-26)

Bůh stvořil rozmanité druhy, ne jeden druh, který se postupně vyvíjel ve vyšší formy až se vyvinul v člověka, pána tvorstva. I náš Spasitel a Stvořitel Ježíš Kristus to potvrdil. Jen jedna otázka věřícím teistickým evolucionistům: Jestliže Bůh stvořil člověka evolucí, od kterého vývojového stupně byl člověk spasitelný? Kdy začal být člověk člověkem? Možná, podle relativistického chápání, ani nejsme lidé.

Pravověrný darwinista však z homologie čerpá víru ve svoji logicky neudržitelnou doměnkou. Evoluční doměnka nám nenabízí nic jiného než prázdnotu. Je to cesta smrti. Nezapomeňme, že evoluční teorie je rebelie proti našemu Stvořiteli, který nás hříšné zachránil svoji zastupující smrtí na kříži.

◆ Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; ... Je psáno: "Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou." Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? (1 Kor 1:18-20)

- pst -

Indonesie každý den jiná

4. Pokračování - Mini turistika

Ani nevím, jak jsem k tomu přišla, ještě bydlíme v hotelu, ale už máme spoustu malých, turistických zážitků. Výlet do Yogyakarta byla dámská záležitost.

Jogyakarta je umělecké centrum ve středu Jávy. Je podstatně menší a klidnější než Jakarta, v mnohém příjemnější, zvlášť pro turistiku. Méně lidí, aut, více kol a mraky bečáků. Projížďka je to ohromná, bez

námahy, pohyb vzduchu člověka chrání od horka a život na ulicích i po stranách je fascinující. Zpočátku jsme trochu trnuly, když jsme se vtačili mezi motorizovaný provoz, ale každý řidič si hledí svého. Jogyakarta je jedním z neznámějších středisek batikových umělců. Trpělivost, tvořivost, krása a jemnost tradičních vzorů nechávají člověka v údivu.

Vydali jsme se za batikem. Bečák nás vozil od studia ke studiu a prohlédli jsme si nekonečné množství batikových obrazů. Oči jen přecházejí jaká je to krása. Kolik neobjevených Picasů. Lidé mají smysl pro barvu, kompozici a tahle díla vznikají v tmavých dílničkách velikosti kozího chlívku. Malý ohníček pro hrneček s voskem, kyblíčky s barvou, kolem poletují slepice, kvačkají kačeny a na dvorku je živo.

Sultánský palác je částečně otevřený pro veřejnost. Museum a většina budov jsou zašlé a mírně připlesnivělé, nic moc lákavého. Vystavují bohatě zdobená sultánská nosítka a ještě menší nosítka na dary, hudební nástroje, kočáry a umělecké předměty holandské koloniální éry. Ve střeše paláce žije tisíce pištících a smrdících netopýrů.

Mezitím nám starý sultán zemřel a protože jsme zažili korunovací nového sultána, prošel celý palác velikou obnovou. Teď je radost se na něj podívat. Není to žádný přepych, hrad, ani zámek, ale má svůj šarm a historii. Každý sultán měl a má mnoho žen a ještě víc dětí. Jejich rodokmeny, stromy života, jsou svědectvím jejich čilosti.

Palác má velké skladiště alkoholu, to prý pro ty, kterým vira pítí neupírá. Kolem paláce je skladiště hudebních nástrojů. Hudebníci patří ke skladišti asi také. Je jich moc a všichni vypadají stejně. Usušení dědulové, kteří posedávají v lotusové poloze, pokuřují, meditují, pospávají, nebo se šourají bosí pískem palácových

zahrad. Kvílivé zvuky gamelanů a zpěv prý prodlužuje věk. Pro naše uši je to spíš způsob jak připravit člověka o zdravý rozum. Zdejší kultura si potrpí na harmonii a gamelon je toho "důkazem." Kapela bez kapelníka. Každý zná svou úlohu, "žádné sólo", ale spolupráce. Výsledek je hrozný. Klasická disharmonie. Snad proto mají v Indonésii takové potíže s vážnou hudbou. Javanské tance jsou překrásné, ač je doprovází kvílivý zpěv a pronikavé zvuky gamelanů. Pastva pro oči uchvátí každého, takže nevnímá nic jiného. Ženy jsou krásné, ladné a tance plné symbolických pohybů, mystiky, hinduistických bájí, boje dobra se zlem.

Borobudur

V okolí Yogyakarty je několik vzácných budhistických a hinduistických chrámů z osmého století. Nejznámější je Borobudur, který patří k předním divům světa. Budhistický chrám byl staletí zasypaný lávovým popelem, zarostlý a ztracený. Borobudur objevil anglický guvernér Tomáš Raffles v r. 1814. Borobudur utrpěl století plundrování a tisíce kamenných reliéfů skončilo v privátních sbírkách nebo u místních vesničanů. Monument se začal hroutit a rozpadat. Holandský vojenský inženýr Dr. T. Van Erp začal s rekonstrukcí, ale dvě světové války a deprese přinesly jiné starosti než obnovu budhistického chrámu. Dešťová voda, slunce, plíseň a tropické podnebí ničilo Borobudur dál. Zemětřesení v r. 1961 udělalo také své. Konečně v r. 1973 UNESCO začalo záchranné práce. Rozebrali a zinventurovali celý chrám, kámen po kameni, s pomocí IBM computeru. Kopec odvodnili, zpevnili základy a "pyramidu" poskládali znovu. Obnova trvala deset let a stála 25 milionů dolarů. V roce 1983 byl tento poklad předán veřejnosti.

Chrám nemá ani jednu místnost, je to obrovská stupa a jednotlivé terasy jsou postaveny z kamenných reliéfů mytologických výjevů.

Původně měla celá stavba deset "teras", po rekonstrukci jich zůstalo sedm, asi těch vrchních. Spodní, čtvercové terasy jsou prý stále ještě pod zemí a znázorňují radovánky světského světa a hrůzy posmrtného života. Dalších pět teras se používá pro budhistická procesí mnichů a znázorňují život prince Sidharty, který se stal Budhou. Tři vrchní terasy mají kruhovitý půdorys vedoucí ke koruně stupy. Pod zvonovitými "poklopy" a ve výklencích sedí přes 400 Budhů. Některým chybějí hlavy. Ty skončily ve sbírkách sběratelů.

Obnažený chrám však dělá starosti kurátorům dál. Tropické podnebí a mech rozežírá kámen. Borobudur je nejpříjemnější brzy ráno, dokud není horko. Studené limonády a volání dívek láká uhřáté turisty k posezení, odpočinku a hlavně k nákupům suvenýrů. V okolí Yogyakarty je neuvěřitelné množství dalších chrámů a rozvalin budhistického i hinduistického původu a jejich historie je nejasná dodnes.

Průřez mračen a asi půl hodinový liják nám připravil nezapomenutelnou podívanou v dílničce stříbrotepců. Škoda, že jsem neměla kameru, ale když jsme se stěhovali, dala jsem si závazek, že nebudu všechno fotografovat, protože několik tisíc našich předchozích fotografických zážitků leží v úschovně. Uprostřed pracovní haly byla otevřená střecha z vlnitého plechu a když spustil liják, tekly ze střechy stříbrné provazy vody jako mříže. Proti tomu seděli scvrklí dědulové a tepali stříbro. Užasná podívaná, neuvěřitelná trpělivost a krásné výrobky. Z tenoučkých stříbrných drátků tvoří filigránské drobnůstky. Už se nedivím, že lidé v orientu mají takový potenciál na diplavou práci v elektronice.

Bogor

První výlet z Jakarty byl do Bogoru. Dálnice z Jakarty na západ je velmi dobrá, ale nebezpečná, protože je místy obousměrná a řidiči

na bezpečnost nedbají. Reagují stejným způsobem jako v Jakarta, jen ve větší rychlosti. Člověk neví, co provedou v příští vteřině, protože se vůbec nedívají, co se děje kolem. Ve městě jsou karamboly, na dálnicích mrtvolky.

Krajina kolem bere dech. Zelené nudličky, terasy rýžových polí, ze kterých přetéká voda, jsou malebná podívaná. Jak funguje zavlažovací systém rýžových polí, nevím, ale je to stavební zázrak. Každý kousek půdy je obděláný. Vesnice jsou schované v zeleni. Banány a kokosové palmy rostou všude nějak mimochodem, skoro jako plevel. Tropické koule, bambule, šišky, které známe z tržnic vidíme teď v přírodě. Kolem cest visí na plotech prádlo, u potoků jsou pradelny. Nevycházíme z údivu, jak si lidé potrpí na osobní čistotu. I ti nejchudší mají čisté šaty a neustále se umývají. Ostatní hygiena to už je jiná kapitola.

V Bogoru je botanická zahrada světové pověsti. Ředitel vystudoval v Československu a česky samozřejmě ještě mluví. V botanické zahradě jsme viděli netopýry, kteří mají rozpětí křídel asi 75 cm. Visí na ohromných stromech, které časem zahynou, protože je netopýři zničí. Když začnou pískat a létat, jde z nich na člověka strach. Netopýr, ať malý nebo velký, je ošklivé zvíře, ale ve zdejší kultuře nebo spíš náboženství jsou netopýřům zasvěceny i chrámy. Vidět všechny botanické zajímavosti na jednom místě, stromy s "plody" jako dělové koule, obří listy, všechny možné druhy palem, orchideje a jiné zajímavosti se nakonec líbilo i našemu synkovi Vítkovi, který nepozná a nepojmenuje ani pampelišku. Naše děti totiž americky odmaturovaly, aniž by kdy měli biologii, zoologii nebo botaniku.

Vedle botanické zahrady je muzeum místních zvířat, brouků, motýlů a jednu celou budovu zabírá kostra velryby. To je kus jako pořádná loď. Do té by se vešel Jonáš bez problému. Tlamu má velryba jako

vrata. Podél ulic jsou tržnice s krásnou zeleninou, ovocem a spoustou zboží i harampádí. Všude je plno lidí a ještě víc dětí.

Bogor je místo kde se po staletí vyrábí gongy stále stejným způsobem. V temné stodole je několik ohnišť, u každého sedí drobný mužiček s měchem z kozí kůže a dmýchá plamen. Jádru gongu se rozžhaví do běla, položí ho na kámen a kladivý s krátkými topůrky a dlouhými železky pět mužů rytmicky buší 1, 12, 123, 1234, 12345, 12345 a šup s tím zpátky do ohně. Než placka znovu zbělá, dají si cigaretku. Všichni jsou bosí, jenom v trenýrkách, vysušení a začouzení. Gongy mají i víc než metr v průměru a než gong vytlučou trvá to týdny. Nakonec ladič záhadným způsobem gong vyladí. To se prý vždy nepodaří, ale proč ne tomu nikdo nerozumí. Kromě velkých závažných gongů vyrábějí také malé pro gamelany, na které se hraje ve vodorovné poloze. Podobné jako gamelany jsou menší sáně, kde místo gongových taliřů jsou podlouhlé jakoby ladičky. K tomu pár zvláštních strunných nástrojů buď k brnkání nebo smyčcování, pár paliček a vysušených dědeků a máme celou kapelu. Pozorovat tohle vystoupení je fascinující pro oči, utrupení pro uši, obzvláště když do toho ještě začne kvílet ženská. Teprve potom je to kompletní vystoupení. Dědulové v našem hotelu jsou úplně scvrklí a hrají na starožitné nástroje. Sáně jsou ohromných rozměrů a všichni hrají, jako by byli nataženi na klíček. Když péro dochází, říkáme si bude ještě jedna palička, ještě jeden smyčec nebo už dohráli? Naštěstí s nimi nekvílí ženská a tak se na ně rádi díváme.

Puncák

Výlet do hor na Puncák byl nezapomenutelný. Místo rýžových teras jsou všude terasy čajových plantáží. Lidičkové, kteří čaj sklízí, jsou vidět hlavně podle velkého klobouku. Je stejně široký jako

lidská ramena a chrání je nejen před sluncem, ale hlavně před deštěm.

Z Puncáku jsme se vydali na výšlap k vodopádům. Museli jsme si najmout průvodce, v kanceláři si zapsali naše pasy, zaplatili jsme poplatky a vydali se do džungle. Bylo nás s průvodcem šest a dvě malé děti na zádech. Museli jsme podlézat i přelézat padlé stromy, přecházet přes klády, balancovali jsme, abychom nespadli do kaluží a byli jsme opatrní, abychom se moc nezablátili.

Hafali a pafali jsme do kopce, Vítek místy dohlížel, abych přenesla zadek přes klády, a když mě tlačil, byli jsme oba mrtví smíchy. Cestou jsme ochutnali všechny možné bobule, stonky a nesmysly, které nám průvodce ukázal. Průvodce na jednom místě zatleskal a volal a asi sto metrů od nás byly v korunách stromů opice.

Úplně fascinující bylo něco co vypadalo jako chmýří, nebo peříčko. Neslo se to vzduchem neuvěřitelným způsobem, jako plovoucí lehounký pingpongový míček a dodnes nevím co to bylo. Stejně udivená jsem byla z motýlů, kteří létají bez nejmenšího problému i v ohromném lijáku.

Na konci stezky byla zelená budka a pak ještě pár metrů a byli jsme u krásných vodopádů. Kolem rostly obrovské listy jako deštníky. Vodní tříšť na listech vypadala jako stříbrné kuličky rtuti. Sotva jsme se vydali na zpáteční cestu, spustil pořádný liják, hotová průtrž mračen. Za chvíli jsme byli zmáčení na kůži. Sešup dolů byl rychlý. Kláda nekláda, kámen nekámen, bláto nebláto, tekli jsme z kopce dolů stejně rychle jako voda. Vysoukat se z mokřých šatů nebylo snadné a hned nám bylo jasné, proč šatstvo pro domorodce v tropických pralesích přinese smrt. Zápál plic na to tata.

- kas -

Jak evangelizoval Ježíš?

5. Pokračování - Vykoupení

Vykoupení není jen pojem, ale skutečnost, které budeme jednoho dne všichni čelit: jsme vykoupeni, spaseni nebo ne? Nikodém byl zaskočen Ježíšovými odpověďmi, protože nevěřil spásnou vírou. Ztichl a Ježíš mu v lásce vysvětlil znovuzrození v celé jeho jednoduchosti. Ježíš použil starozákonné znázornění spásy, snad aby Nikodéma pokáral, vždyt Nikodém, učitel Židů musel tento verš znát:

◆ *Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (Jan 3:14-15)*

Ve čtvrté Mojžíšově knize, 21. Kapitole se dočteme, jak Izraelité bloudili pouští a neustále reptali na jídlo, na Mojžíše a fňukali kvůli prý nesnestitelným podmínkám, ve kterých se nacházali. Když to Bůh nemohl déle snášet, seslal na ně stovky jedovatých hadů. Uštknutí vzbouřenci si uvědomili, že umírají a začali se kát. Bůh se smiloval, odpustil jim a řekl Mojžíšovi, aby zhotovil bronzového hada a připevnil jej na dlouhou tyč. Každý, kdo byl uštknut a podíval se na bronzového hada, byl zachráněn a žil. Bůh nepředepsal rituál. Vykoupení nepřichází skrze žádnou náboženskou ceremonii. To platilo na poušti pro Izraelity, to platilo pro nás, pro všechny, bez ohledu ke které víře se hlásíme.

Předmětem vykoupení není víra v Boží nabídku, nýbrž víra v toho, kdo byl povýšen. Ježíš nenabídl Nikodémovi snadnou lehkověrnost. Ježíš ukázal Nikodémovi nutnost pokání.

Ježíš použil vědomě právě tuto ilustraci, poněvadž ta vyprovokovala Nikodémův arogantní farizeismus. Ježíš Nikodémovi ukázal, že se musí ztotožnit s hříšnými, rebelujícími Izraelity. To platí i pro nás. Nikodém dobře věděl, že Izraelité byli na poušti v bezmocném postavení. Izraelité byli hříšní, vzdorně rebelující proti Bohu. Někteří, když umírali z hadího jedu,

přišli totálně pokořeni k Mojžíšovi a kajicně přiznávali:

- ◆ *"Zhřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě." (4.Moj 21:7)*

Izraelité se před Bohem pokořili. Ovšem, nestačilo na bronzového hada jen mrknout a pak pokračovat v dalším hřešení. Izraelité se obrátili k Bohu ze zoufalství a s opravdovou kajícíností. Ježíš žádal po Nikodémovi, a žádá i po nás, totéž. Všichni jsme uštknuti Satanem, jedem hříchů, a všichni procházíme procesem umírání nejen fyzického, ale především duchovního. Jenom pohled na Ježíše a plné následování v pokorné kajícínosti a v duchovním rozložení starého člověka, je ta jediná cesta ke spáse.

Problém lidstva je hřích! Ježíš ukázal Nikodémovi velmi bolestivou pravdu. Nikodém i my se musíme zahrnout do hady uštknuté společnosti kajících se Izraelitů. Stejně jako Mojžíš vyvýšil hada na tyči, tak musí být vyvýšen Syn člověka na kříži. Ježíš musel zemřít. Bez prolití nevinné krve není odpuštění. Boží, obětní systém požaduje smrt, protože mzdou hříchu je smrt. Někdo nevinný musí zemřít, aby zaplatil a smyl všechny hříchy. Čistá voda se musí ušpinit, aby smyla, vsákla a rozpustila špinu. Špinavá voda by špinu jenom rozmazala. A tato pravda pokračuje snad nejnámějším veršem z celého Božího slova:

- ◆ *Nebot' Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3:16)*

Věřit v Krista znamená víc než přijmout tuto pravdu. Vždyť i Satan tuto pravdu zná, chtěl nechtěl jí přijímá, vždyť proti ní neustále ve strachu válčí. Uvědomme si, že Ježíš Kristus je Bůh v lidském těle a proto skutečná víra nemůže jinak, než být úplně poslušná. Svoboda není anarchie. Svoboda je úplně podrobení se pravdě. Nesvoboda je

naopak podrobení se poznání a lživé nutnosti. Ježíš nám nedává prostor k manévrování, pro upovídanou víru. Řeč se mluví a voda hříchu teče dál. Vždyť to Ježíš o čtyři verše níže potvrzuje:

- ◆ *"Nebot' každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu." (Jan 3:20-21)*

A 36. verš jde ještě dále:

- ◆ *"Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává." (Jan 3:36)*

Jestliže víra není poslušná, pak je to víra mrtvá a rozhodně to nemůže být víra spásná. Vždyť to náš jazyk krásně vyjadřuje. Po slyšení přijde poslušnost nebo neposlušnost. Ježíš osprchoval Nikodéma dalším výrokem:

- ◆ *"Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svolal soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen." (Jan 3:17)*

Židé očekávali Mesiáše, který by jim přinesl slávu skrze zničení a podrobení všech ostatních, tedy pohanů. A stal se přesný opak. Bůh seslal svého Syna, aby spasil všechny, nejen Židy, ale i pohany. Sláva Židů se dodnes nedostavila! Starý zákon se však musí vyplnit. Teprve až přijde Ježíš podruhé, ve slávě, pak zachrání Izrael a zničí dnešní světový systém. A Ježíš pokračuje 18. veršem:

- ◆ *"Kdo v něho věří (t.j. Ježíše) není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího."*

Rozsudek není budoucnost. Konečný soud již začal:

- ◆ *Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali tmu více než světlo, protože jejich skutky byly zlé. (Jan 3:19)*

A tak náš Pán, Ježíš Kristus představil evangelium Nikodémovi i nám. Ježíšovo evangelium vylučuje

všechny ostatní cesty. Kdo nevěří v jeho jméno, je vyloučen z věčného života, t.j. spojení s Bohem. Vůbec nezáleží jak upřímně, jak nábožně, jak hluboce je potopen v činění dobrých skutků za účelem spásy. Každý musí být regenerován, obnoven, znovuzrozen. Pro ty, kdo se ztotožňují s uštknutými, zmírajícími, nekajícími se Izraelity není žádný slib života, pouze záruka trvalé vědomí smrti, bolestivého odloučení od Boha. Pro ty, kdo se ztotožňují s hříšnými Izraelity a obrátí se od hříchu v poslušné víře k tomu jednomu, kdo byl vyvýšen na kříži, má Bůh připravený věčný život. Zamysleme se nad tím!

- pst -

Kam kráčíš človče?

5. Pokračování - Smysl života

◆ *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. (2 Kor.5:17)*

Tato lidská metamorfoza nastane v okamžiku. I oplození vajíčka je okamžité. Potom nastane růst a štěpení buněk. Podobně, duchovní znovuzrození, došlo-li k němu, podmiňuje duchovní růst. Duchovní růst je vyživován čtením bible, modlitbou, sdružováním se s křesťany a prací, která je v souladu s Boží vůlí. Cílem této metamorfozy je, aby se naše povaha stále více přibližovala povaze Ježíše Krista. Takhle začíná veliký slib, který postupně vede k obohacování vnitřního, křesťanského života. Kristův názor na svět se stává naším názorem a proto se od ostatních tolik lišíme. Nelišíme-li se, je velmi pravděpodobné, že nejsme znovuzrození. Metamorfoza vnitřního "já", však nemůže zůstat osamocena. Proměna musí infikovat ostatní části lidské trojjedinosti, což je duch, duše a tělo. Oči dostanou nový třpyt. Pouze ten člověk, který nikdy neprošel novým narozením, odpuštěním hříchů, tento zážrak zpochybní. Bible popisuje radostnou

infekci těla skrze duchovní proměnu následovně.

◆ *Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná záře Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě to vše mocí Ducha Páně. (2 Kor 3:18)*

Křesťané zpívají novou píseň:

◆ *Zpívejte Hospodinu novou píseň, neboť učinil podivuhodné věci. (Ž 38:1)*

Lékaři dobře vědí, že jsme psychosomatické osobnosti. Náš duch působí na tělesné zdraví. Jak působí duchovní znovuzrození na tělo?

◆ *Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jsou bez umdlení. (Iz 40:31)*

Náš národ se může vznášet jako orel, být bez únavy a bez umdlení jenom tehdy, vrosteli do Ježíše Krista. A snad už tisíckrát mi bible dokázala, že lidské myšlení je pravý opak biblického, Kristova myšlení, Kristova názoru na svět. České přísloví říká: "Ve zdravém těle, zdravý duch." Odpuste mi přátelé, ale humanizmus převrátil pravdu. Tělo se naopak ozdraví duchem, jeho vůlí. Bez vůle nezačne nikdy nikdo cvičit. Cvičení, ať v tělocvičně, nebo na piáno je vždy hnáno duchem, nikdy obráceně. To vám dosvědčí každý, kdo něco dokázal v hudbě, ve sportu nebo ve vědě. Sokolské heslo by mělo znít: "Zdravý duch, ozdravuje tělo." Vždyť duch poroučí tělu a ne tělo duchu. Se zdravým duchem se tělesné útrapy snášejí lépe. Samozřejmě, ozdravovací proces těla nemůže jít do nekonečna. Všichni musíme tělesně zemřít, protože vezíme ve smrtelném těle. Přesto, metamorfoza ducha v znovuzrození začne tělesnou proměnu, která vyvrcholí ve vytržení, kdy křesťané získají nové tělo. Ve skutečnosti, proměna osobního "já" položila základy pro metamorfozu z dnešního těla do těla nového.

- ◆ *Víme přece, bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazi. Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to co je smrtelné, bylo pohlčeno životem. (2 Kor 5:1-4)*

Pavel nám říká, že naše staré tělo bude strženo. Jásejme. Vždyť nám Bůh připravil nové tělo, supramateriální nebeské tělo, duchovní tělo, prostě tělo věčné. Umírání, svlékání těla je nepříjemné a tudíž si přejeme, abychom byli převlečení naráz. To se jedné generaci znovuzrozených vyplní:

- ◆ *Potom my žijí, kteří se dočkáme (t.j. okamžiku tělesné metamorfozy, nebo-li vzkříšení), budeme spolu s nimi (t.j. se zemřelými v Kristu) uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. (1 Tes 4:17)*

Housenka nemůže zdědit vzdušné království ve své podobě, nýbrž musí být nejprve proměněna v motýla. Dnešní tělo nemůže vstoupit do nového vesmíru. Dnešní tělo musí být proměněno z housenky na motýla, musí být proměněno do duchovní supermateriální podstaty. Pavel to opět vysvětlil:

- ◆ *My však máme občanství v nebesích odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit. (Fil 3:20-21)*

Život má smysl! Být oplodněn a proměn ve slávu. Smrt je pohlčena životem a jakým. Abychom byli nově propojeni, musíme být nejprve rozpojeni se starým. Bůh Duch svatý

započne metamorfozu vnitřního člověka, jeho "já." Člověk si uvědomí svůj hříšný stav a začne pocítovat hlad po správném žití, začne toužit po uvolnění z viny a po ozdravení jeho vztahu k Bohu. Člověk se rozloží v traumatickém pokání, aby jej Bůh posléze sestavil v nového vnitřního člověka, křesťana, takového o jakém mluví bible, ne naše ústa. Potom Bůh posune naši pozornost na naše tělo, které má být proměněno. Naše supramateriální tělo bude sice nové, ale odvozeno z našeho dnešního. Podobně jako housenka předává překvapivě hodně ze své základní tělesné struktury nové tělesné struktuře motýla. A proto, přestože je naše tělo v rozkladném procesu, náleží Bohu a je svaté. Hříchy těla s jeho skutky nejsou zřejmě rozložitelné jako tělesná, chemická stavba. Všechno tělesné zneužití, které tělu uštědříme v tomto životě je trvale zaznamenáno v buněčné paměti. Naše tělo bude transformováno stejným způsobem jako Ježíšovo tělo při vzkříšení. Jeho nové tělo mělo podobu a neslo znaky jeho předešlého těla. Proto čistota těla je svatá a Bůh ji nebere na lehkou váhu.

- ◆ *Vždyť se všichni (znovuzrození) musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě (skrze tělo), ať dobré či zlé. (2 Kor 5:10)*

Bible nás varuje na mnoha místech abychom žili morálně:

- ◆ *Varujte se smilstva! ... kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Či snad nevíte, že tělo je chrámem Ducha svatého? Nepatříte sami sobě! ... Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha. (1 Kor 6:18)*

Mravní čistota je dnes zastaralý pojem. Přesto psychologové a psychiatři, kteří se snaží léčit psychosomatické problémy velmi často vidí z životní historie pacienta kdy a kde bylo zaseto semeno jeho

duševního zmatení. Velmi často právě při mravním pošpinění těla. Tělo nebylo stvořeno k zneužívání pěti smysly. Tělo patří Bohu. Naše dnešní tělo nesmí být mravně zneužíváno, protože budoucí tělo, supramateriální konstrukce, bude odvozeno z dnešního. Vždyť jsme předurčení do vysokého úřadu. Bůh Otec vyhlásil Boha Syna, Ježíše Krista, protože zemřel a tím "oploďnil" lidstvo, za vládce nové Země, nebe a vesmíru. Vládcové dnešního světa požadují, aby jejich podání položili životy za otčinu. Bůh nebes však obrátil tento vůdcovský požadavek a zemřel sám za poddané:

◆ *Když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostného rozhodnutí, jímž si předsevzal, že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. (Ef 1:9-10)*

A tohle je první část tajemství Božího plánu a vůle, pro přeměněný svět. Kristus bude poctěn vládou a správou nového nebe a Země. Všesvět, vesmír bude v rukách Správce. Ale nezapomeňme na druhou část tajemství Božího plánu: Kristovou smrtí a vzkříšením jsme se stali jeho majetkem a jsme jeho dědici. Jestliže je Kristus dědic všeho, my jsme spoludědicové celého ohromného vesmíru. Oplodněné vajíčko, náš oplodněný duch, se rozvíjí do dospělosti, abychom mohli vše zdědit společně s Kristem, protože nový člověk je rozvinut pouze v Kristu, podobně jako novorozenec je rozvinuté vajíčko se spermií.

Housenka se krmit listím, aby mohla být proměněna, přizpůsobena letu. Život housenky se zdá být zcela nezajímavý, ale o to slavnější jsou důsledky její proměny. I náš život se může zdát tak obyčejný, jako krmení se zeleným listím. Ale jsme-li oplodněni v novém zrození, přizpůsobujeme se Božím slibům, které začínou slavnou metamorfózou. Jsme živeni významem Božích příslibů, zkoumáme je a tím

získáváme energii k růstu. Kde je Kristus, tam jsou i jeho vykoupené děti. Bůh stvořil člověka Adama tak, že člověk potřeboval svůj protějšek, potřeboval ženu:

◆ *Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou. (Gn 2:18)*

Bůh stvořil lidi, muže i ženy, aby měli svoji pomoc. Proto jsme stvoření k obrazu Božimu. Proto Bůh touží s námi duchovně splynout jako splývají muž a žena. Bůh tvořil z lásky a patrně nepovažoval za dobré, aby zůstal sám. Proto nás svým nekonečným životem vykoupil z naší nekonečné ztracenosti. Bůh ve své nekonečné moudrosti a moci rozhodl zahrnout člověka ve svém plánu na obnovení země a vesmíru. Člověk však musí nejprve obdržet novou duchovní povahu a nový způsob myšlení, aby překonal duševní a tělesný úpadek, který zdědil Adamovým pádem. Získat novou povahu však znamená, že stará povaha musí zemřít. Kristus opustil Boha Otce, aby se stal člověkem a dobrovolně protrpěl smrt a pohanu. A důsledek? Byl korunován slávou a ctí. Stejně tak je to s člověkem. Naše "já" i vykoupené "já" potřebují tuhou kázeň, aby bylo připraveno pro věčné království. Musíme projít mnohá soužení, aby byla naše povaha přetvořena. Naše zkoušky, soužení, půtky a zklamání slouží k přípravě nového člověka pro vysoký, věčný úřad v říši, kterou si neumíme ani představit:

◆ *Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. (1 Ko 9:2)*

V duchovní syntéze s Bohem, Kristem, vlastním vše, co On a řídíme co On, jsme jeho dědici, jsme jedno duchovní tělo, propojení stejně jako otcovy a matčiny chromozomy ve fyzickém těle. Když se Kristus raduje, my se radujeme, když vládne, my vládneme. Vždyť s ním budeme soudit i anděly. Vidíte v čem, raději v kom vězí obroda lidstva a tím i obroda našeho národa? Národ,

který třímá v srdci učení bible je neporazitelný. Historie to vždy potvrdila. Vidíte, kde je naše naděje? Běžme biblickým směrem.

Dnešní křesťané

Při psaní serie těchto úvah jsem vzpomínal na vás lidé doma, na svoji patnácti milionovou rodinu. A protože jsem od vás izolován půl světem, mohu zprávy jen sledovat. Ze zpráv jsem nadšen i znepokojen. Nadšení popisovat nemusím, to je zřejmé. Znepokojen jsem proto, protože vím, jak zde, ve svobodném světě, ač je tolik lidí nábožně založených, slova Bůh, Kristus, hřích, pokání, láska, pozbývají obsah a stávají se prázdnými zvuky. Také vím, že všeobecná duchovní obroda doma většinou postrádá evangelium, přestože je naplněna nadějí, upřímností a touhou po důstojnosti našich národů. Slyším a čtu slova - morálka, křesťanství, tradice, oslavy, kněžstvo, podpisy, poutě, svatá Anežka, Arcibiskup, nadšení, písně, výročí ..., ale ještě jsem neslyšel ani nečetl slova - hřích, pokání, kříž, Kristus, krev, duchovní smrt, očistění, vykoupění, usmíření, peklo ... Slova, která byla nepopulární za Kristových časů, jsou nepopulární dodnes po celém světě, a naše domovina není výjimka.

Vždyť Pavel řekl, že kdyby se chtěl zalíbit lidem, jistě by nebyl Kristovým služebníkem. Prostě mám obavy, abychom se nespokojili se slovíčkařením, které se snaží změnit náš humanistický svět k lepšímu. Humanismus se dá vylepšit jenom k horšímu, protože Satanův svět si pouze nasadí slušivější masku. Ano, bible učí, že Satan je vládcem systémů této země. V pozlaceném humanismu, třeba nábožně obaleném, ztratíme potřebu spasení! Z totality se duchovně probereme snadněji. Nábožný, rádo by křesťanský humanismus sledující především nebo jenom společenské změny, nás však vybaví falešnou nadějí. Nábožný humanismus pouze

utišuje bolest, vůbec nevypaluje kořeny zla, z nichž bolest vyvěrá. A vy víte, že kořeny zla nevězí v systémech, nýbrž hluboko v každém z nás, protože z nás systémy pocházejí. Nefalšovanou, pravou národní obrodu můžeme započít jenom a jenom v hlubokém soukromí, uvnitř svého srdce.

Vzpomínáte na přirovnání jak každý matčin chromozom přilne k otcovu? Chromozomy jsou sestaveny z deoxyribonukleové kyseliny, kde pár cukrových bází do sebe pronikne "propletením" elektronů ze svých atomů, jako ruka do rukavice, nebo muž do ženy. A podobně, naše osobní duchovní obroda spočívá v rozložení ducha na duchovní prvky, jež se musí vrůstem spojit s Božími Duchovními prvky Krista. Platí-li slučování na hmotné hladině, oč platnější musí být na duchovní hladině. Náš duch se musí pokánit rozpadnout na prvky, aby mohl být sloučen, sezipován, s Duchovními prvky Boha. Vazba je jasná. My jsme příjemci, On dárci. Naše duchovní "atomy" přijímají Jeho pronikající Duchovní "elektrony" a tak se On sloučí s námi. Dříve než dojde k syntéze nového člověka, musí dojít k rozpadu, smrti našeho ducha, který je propojen se světem. Náš duch se rozpadne jenom a jenom tehdy, uvědomíme-li si, kdo Bůh je a vzdáme mu čest! Potom nás On přesvědčí o naší neskonale hříšnosti a ztracenosti. V tom okamžiku se náš duch rozpadne na duchovní prvky. Pak následuje pokání a vědomí, že Kristus za nás zemřel tělesně i duchovně na kříži a vykoupil nás ze smrti hříchu. Jenom potom může Duch svatý sestavit novou duchovní sloučeninu. Spojí prvek našeho ducha s prvkem Kristova Ducha, pár po páru, jako chromozomy v deoxyribonukleové kyselině. To je znovuzrození. Člověk je nový, protože jeho duch je intimně spojen Kristem. Uvědomujeme si tuto novou duchovní molekulární podstatu nového člověka? To je to, co se musí

stát s námi, to je ten nový kořen, který dává vzrůst pevnému lesu, který nevykácí nikdo! A i kdyby ho kácel, tak les ještě zhoustne. A proto se modlím, abychom nepojídali přestavbový duchovní aspirin proti bolení hlavy, místo toho, abychom vykořenili napětí, které bolehlav způsobuje. Vyhubme příčiny ne důsledky naší národní katastrofy. Co dnes vidíme na společenském povrchu je součet našich osobních katastrof.

Když čtu sekulární krajanský tisk tak zesmutním. Mám na mysli pouze duchovní zpravodajství, dá-li se tomu tak říci. Jenom jeden velice typický příklad. Na universitě v Basileji působí významný evangelický profesor teologie. V listopadu 87 se na této universitě konal cyklus přednášek o prvním prezidentu a zakladateli Čs. republiky. Tento český teolog přednášel také, vždyť to byl cyklus o zakladateli jeho bývalé vlasti. Z jeho přednášky se dovidáme v kostce toto:

"Masaryk neměl v úmyslu zakládat žádnou osobní filozofickou školu a nikdy nepomyslel, na zvěčnění svého myšlenkového světa. Přesto se našla řada myslitelů, kteří svým osobitým způsobem na Masaryka navázali či z něho vyšli."

Za nejvýznamější a nejosobitější osobnosti považuje basilejský teolog Rádl a Patočku. Podívejme se v rychlosti jak Rádl navázal na Masaryka. Rádl byl přírodovědec a již před 2. světovou válkou předvídal zničení životního prostředí. A teď krajané zbystřete!

"Rádl byl natolik myslitelem, že se dobral až k intenzivnímu zájmu o teologii. Jeho představa Boha je velmi originální a podnětná tím, že v ní chybí jeho všemohoucnost."

Slyšíte? Bůh prý není všemohoucí! Pokračujme však.

"Bůh jedná jako jednal Ježíš: (což je pravda) nikoho nenutí, je zcela bezmocnou bytostí, nezasahuje do běhu věci. A tak také pomáhá

světu: učí, chválí, dává příklad, napomíná, varuje ..., a to prostřednictvím dobrých lidí."

Už jste někdy slyšeli zploštělejší představu o Bohu Otci, Bohu Kristu a lidech? Cožpak byl Ježíš bezmocný? Vždyť překonal Satana, rozdrtil mu hlavu a spasil ty, kdo v něho věří! Cožpak Ježíš neměl moc uzdravovat, navracet zrak, rozmnožit jídlo, přetvořit vodu, křísit mrtvé, vyhánět zlé duchy? My, ve své hříšnosti chceme už jenom vidět mocného Boha jak masakruje bezprávi. Věřte, první bych byl zmasakrován já a vy se mnou, kdyby Bůh projevil svou moc tak, jak si ji někteří teologové představují. Lidé chtějí udělat z Boha diktátora, který by potlačil naši hříšnou svévoli. Pak bychom mu ovšem vyčítali, že nás terorizuje. I Židé chtěli v Mesiášovi vidět svého vojevůdce. My si pod mocí už umíme předsavit jenom Tanky. A dočkáme se. Po druhé přijde Ježíš jako vojevůdce, jak popisuje biblická kniha Zjevení. Povězte, co je mocnější? Překonat naše hříšné srdce, což udělal Ježíš poprvé, nebo vyhubení nevěřících, což udělá podruhé? Ježíšův první příchod byl daleko mocnější. Jeho druhý bude daleko slavnější. Cožpak Ježíš neřekl:

◆ *Či myslíš, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů? (Mt 26:53)*

Je nepoužití fyzické síly bezmocnost? Když potkám Mohameda Aliho a nedá mi jednu mezi oči, znamená to snad, že je bezmocný? Kde je Rádlova logika když říká, že Ježíš ve své bezmocnosti učí, chválí, dává příklad, napomíná, varuje prostřednictvím dobrých lidí? Co je to za světský nesmysl? Vždyť Ježíš řekl:

◆ *Nikdo není dobrý, jedině Bůh. (Lk 18:19)*

Pavel, nejvýznamější hlasatel Kristovy se nepovažoval za dobrého člověka.

- ◆ *Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě. (1. Tim 1:15)*

Rádl, ve svém posledním díle "Útěcha z filosofie" dodává k bezmocnému Bohu také bezbranného Boha, bezbrannou morálku, bezbrannou filosofii a bezbrannou kulturu... Doufal jsem, že s těmito názory náš významný krajanský teolog z Bazileje nemá nic společného to jsou přece Rádlovy vývody. Mýlil jsem se. Český teolog ... "neváhá Rádlouva myšlenku politicky ilustrovat a aktualizovat:

"V Praze válečných i normalizačtorských let vládnu armády, policie, tanky. Ale mocipáni ... sázejí na falešnou kartu. Svět lidí daleko přesahuje mocenské struktury. Je to přece jen svět boží (malé b), kde naposled Zvítězí Pravda" (velké Z a velké P).

Zvítězí bezmocný bůh nebo pravda dobrých lidí? Vždyť bez Boha pravdy není. Bez Boha je vše relativní a pro mnoho lidí je i totalita pravdou. Historie je řetězec vítězství relativních pravd, totiž lidských teorií. "Pravda vítězí" je jen humanistické heslo. Zvítězit může jenom absolutní Bůh. A Ježíš řekl:

- ◆ *Já jsem ta cesta, pravda a život. (Jan 14:6)*

Je mi tak těžko o tom všem psát. Vždyť miluji každého člověka, vždyť každý z vás je Boží stvoření. Nikdo mi není lhostejný. Co si však mám počít když rektor basilejské university, nobelista, předal českému teologovi cenu a jiný vědec vyzdvihl jeho "význam jako toho, kdo osobním i teologickým přestupováním hranic významně přispěl k interpretaci křesťanského poselství, také jako pěstitele husitského dědictví, které rozhojnil o ekumenický rozměr..."

Tohle není bible, tohle je intelektuální neortodoxie formulovaná Barthem a zakořeněná v Kierkegaardově zbožném existencializmu.

"A velkou universitní aulu zaplnila společenská smetánka Basileje", tak to stojí v referátu. Vždyť Ježíš kázal hříšné sebrance, prostitutkám, vrahům, zlodějům, lhářům, mně i vám. Ježíš kázal svým milovaným hříšníkům o kterých řekl, že ti vstoupí snáze do království nebeského než farizejská smetánka. Celá oslava pozbyvala pokání, slzy, Ježíše, krev, hřích, očistu, vykoupení a pokoru. Tak o tom slyším a čtu denně.

Duchovní obroda o které čtu v krajanském i zahraničním tisku mě znepokojuje svou biblickou bezosažností a připomíná mi basilejskou oslavu. Kde je evangelium? Kde je vykoupení? Kde je hřích? Kde je osobní pokání? Kde je usmíření Boha s námi? Kde je ukřižování, kde je očištění? Kde je zastupující smrt? Kde je znovuzrození? Kde lidské úmrtí světu? Kde je Kristovo úmrtí pro nás? Kde, kde, kde? A to se děje i u nás doma. Hnutí za obrodu osobních a hospodářských svobod obalené do zbožnosti nám sice může nabílet stěny, ale uvnitř zůstanou tytéž rozpadající se cihly. Vše je tak zpolitizováno, napříč tomu, že Ježíš řekl:

- ◆ *Odevzdejte tedy, co je císařovo císaři, a co je Boží Bohu.*

Co máme odevzdat Bohu? Sebe. Zdá se to sice nevztážené, ale křesťanství stojí a padá s prvními kapitolami 1. Mojžíšovy knihy Genesis. Tam jsou ty jakoby pohádky o zakázaném ovoci, Adamovi a Evě. Tam jsou ty "nevědecké" pověsti o potopě, kterým dnes už nevěří ani malé dítě. A proto tam vězí naše katastrofa. Bez zakázaného ovoce není hřích. Bez hříchu není zapotřebí pokání a spasení. Bez Adama není Kristus a bez Krista není zmrtvýchvstání. Proto, to první co musí být huma-nisty podemleto je Genesis, Boží stvoření a pád člověka. Jestliže se nevrátíme k základům bible, naše duchovní nebo náboženská obroda, byla-li to vůbec obroda, bude zase jenom chvilkové opium, jak náboženství výstižně nazval

Marx. Byl by to zase další mystický opiát, únik od biblické skutečnosti, do humanistických mrákot, které produkují intelektuálně totožné, impotentní bajky o evolučním přirozeném výběru, nebo o blanických rytířích! Citové zpěvy se slzami v očích, bez skalní biblické podstaty, bez skutečného pokání, nás národně pouze usmrtí.

- pst -

Z dopisů čtenářů

Konečně osvěžení, bratři, kteří věří v Ježíše Krista a nikterak jeho slova nepřekrucují! Po vichřicích jaké jsme tu zažívali díky Swaggartovi, Bakkerovému, Oralu Robertsovi a dalších čímanů, stává se jeden podezřívavým a opatrným. Ani nevíte jak si přeji, abyste vytrvali v "doktrínách" našich nejvěšších vzorů: Krista a Pavla!

Jenom málu věřících dochází, že křesťanství nejsou muka, ale nepřetržitá radost a vysvobození z temnot tohoto krví zborčeného světa. A tak si to všelijak ztěžují a bombardují hlavně ty, kteří po útrapách a bloudění v temnotách, Božím přičiněním, konečně našli mír, který dává Kristus. Tito a jiní koumáci s neexistencí pekla, dokonale popíráním toho co Ježíš prohlásil, až po ty co si na to museli přeložit Bibli po svém, namísto aby přinášeli do těla Kristova klid a rozvahu, všechno rozvracejí.

Proto jsem rád, že neprohlašujete: Já patřím k Pavlovi, já zase k Apolovi, já k Petrovi, já ke Kristu, ale jste mi skutečnými bratry v Kristu. Dnes každý kazatel pořádá obrovské akce, káže tisícům, živí miliony a převrací na víru Papuance, zatímco "doma" se všechno hrouťí a on sám ani nemá čas na pár minut osobního rozhovoru, být i s jednou ze svých oveček! Podle mne tato obrovská mašinerie nebyla Ježíšovým úmyslem. Chceme-li rozdávat, rozdávejme ze svého, čeho jsme poctivou prací

nabyli. A tak všude kam se jeden vrtne, začínáme ohledně křesťanství pouhy cynismus a výsměch. A opět se slova Ježíšova vyplňují.

Proto se prosím vás držte svého malého formátu a nenechte se svést megalomanií křesťanského byznysu. Malý časopis, který mi posíláte a který s láskou a hřejivým pocitem v duši čtu, nám obyčejným lidem, lidem sunoucím se šedí života ke slávě a spáse nezasloužené nám dané Bohem, úplně, ale úplně stačí. My nemáme ani tituly, ani posice ani ambice, jedině co máme je naše naivní víra v Ježíše Krista a Boha Otce a trpělivé očekávání Jeho příchodu. Nejsme žádní teologové či myslitelé a analytici. Jednoduše věříme v Boží slovo tak jak je nám dáno v bibli. A za svou víru se nestydíme a ani si ji nenecháváme pro sebe. Zkrátka obyčejní lidé, kteří si nepřejí nic jiného než být v království nebeském posledními služebníky, protože víme, že i tak nám bude umožněno zahlédnout toho, jehož jsme nikdy neviděli a málo o něm slyšeli a přesto jeho milostí uvěřili.

Jan z Kanady

... Vaše kniha se mi dostala do ruky asi před dvěma lety a od té doby jsem jich již objednal a rozdál řadu. Váš stejnojmenný časopis, zatím jsem přečetl první tři čísla, se mi velice líbil, vlastně natolik, že jsem zaúpěl radostí a řekl si, tohle by byla veliká škoda, kdyby se časopis takového kalibru dostal jen do malého okruhu čtenářů. Tohle musí číst hodně lidí a hlavně těch lidiček, kteří Pána Ježíše ještě neznají. Měl jsem takovou radost, že jsem vystrachal krabici, kde se za těch let co žijeme v zahraničí už nashromáždilo dosti adres a začal sestavovat seznam všech nám tak drahých krajanů, z té naší staré zemičky uprostřed Evropy, za které se po mnoho let modlíme, mnohým jsme už svědčili a po přečtení "Zápasu od Duši" si myslíme, že právě tento časopis by jim byl velikým požehnáním a cestou ke spáse.

Kritika

... S touto smutně proslulou veteší a baráčnickou "teologií" přeče nechceme čelit dnešnímu osudu našeho domova a potřebám a touhám celého dnešního lidstva! To přeče není v souladu a na úrovni toho, o co dnes v lidstvu a ve světě jde!

Není dnešnímu hledajícimu a tápajícimu lidstvu prospěšnější hledat pozitivní, jednotící principy všech náboženství a je dle inkarnační nauky s pochopením vtělovat v život nově Kristu získaných, než zpochybňovat, zesměšňovat a rozkládat víru v Krista již zakotvených duši, nechceme-li hrát úlohu "užitečných idiotů" novodobým konspirátorům globálního zla?

Je nekonečná škoda, že při onom elánu, obětavosti, schopnostech a hmotných možnostech autora "Zápasu o Duši", v jednom z nejnáročnějších misijních území, je jeho totálně destruktivní činnost v úplném protikladu k duchovnímu zaměřování budoucnosti lidstva jako celku!

O co tedy autorovi vlastně jde? V dnešní době globální polarizace Dobra a Zla vyúsťuje jeho činnost (kniha, kazety, časopis i rozhlasové relace) neomylně a beze zbytku v podporu světového z jednoho centra řízeného hnutí "New Age" (Nový věk), jehož cílem je všeobecná likvidace křesťanství, ať už je si toho autor "Zápasu o Duši" vědom nebo ne!

Modlím se proto, aby vzdělaný, obětavý a misionářsky zanícený autor "Zápasu o Duši" nakonec neprohrál svůj zápas o duši vlastní! O.Č. zkráceno z krajanského tisku.

Čtenářům

Ne všichni čtenáři v Československu dostanou zaslané časopisy. Naše masové posílání je příliš snadné pro cenzuru a jinou možnost nemáme. Příště pošleme čtenářům ve svobodném světě 2 čísla a prosíme vás o pomoc. Dejte nebo pošlete

opakované číslo svým známým nebo rodině, především do ČSR. Čtenáře v ČSR prosíme, aby případné duplikáty předali dál a hlavně, nenechte časopis ležet ladem. Stane-li se, že si nepřejete, abychom vám časopis posílali (adresu jsme dostali od vašich přátel), napište nám a nechtěný časopis dejte někomu, kdo by mohl mít zájem. Modlete se s námi, už jsme dosáhli 600 výtisků a těšíme se na první tisícovku. Odpuste nám, že nemůžeme odpovědět na všechny dopisy. Děkujeme vám za modlitby.

Odpověď na dopisy

... Nevadí vám všechny znalosti přírodních, fyzikálních a dalších zákonitostí ve víře v Boha?

... Stejně bychom mohli začít dnešní odpověď otázkou: Nevadí vám dnešní poznatky a znalosti vědy, abychom přestali věřit ve vševědoucnost vědců, kteří velice často manipulují nebo zatajují objevy, které naopak existenci Pána Boha a platnost bible potvrzují?

Kdyby kreacionisté plně převzali dnešní vědu, vedlo by to k druhému temnu?

Ve skutečnosti téměř všichni moderní vědci, kteří položili základy dnešní vědě, byli křesťané. To nebylo náhodou. Americký fyzik Oppenheimer rozhodně nebyl křesťan, ale považoval křesťanství za základ dnešní vědy. Dokonce prohlásil, že bez křesťanství by dnešní moderní věda neexistovala.

Vědci 16., 17. a 18. století věřili v rozumného Boha, který stvořil vesmír. Proto bylo jejich bádání stopování Stvořitelových tvůrčích myšlenek. Všichni známe jména jako Newton, Faraday, Pasteur, Descart a další. Křesťanská víra neškodí vědě, byla naopak rozhodující složkou vědeckého rozvoje. Dnešní moderní vědci, kteří nesdílí křesťanský biblický pohled na vesmír, jsou svázáni do kazajky nahodilosti. Nekladou si stejné

otázky jako vědci minulých století. Nehledají ve vesmíru rozumný plán inteligentní bytosti a proto si již předem zavírají cesty, které by je vedly k novým, vzrušujícím objevům. Jejich filozofie je ve slepé uličce. Jsem přesvědčen, nejenom já, ale i západní sekulární vědecký tisk, že věda dnes přestává být objevná a degeneruje v manipulační technologii. Z vlastní zkušenosti mohu dosvědčit, že jsem žil 37 let v nemoudré temnotě. Vědu jsem začal pořádně chápat až když jsem uvěřil biblické pravdě. Proto se odvažují tvrdit, že vědci minulých století, ač neměli zdaleka takové znalosti, prostředky a laboratorní vybavení, byli mravně a filozoficky na nesrovnatelně vyšší úrovni než dnešní technologií a znalostmi zaslíbená intelektuální třída znalců. Fetišizmus vědy se stává ideologickým nástrojem k manipulaci světového obyvatelstva.

Inteligence a moudrost jsou dvě různé kvality. Slovník definuje inteligenci jako schopnost zapamatování a použití nabytých znalostí. S určitým potenciálem inteligence se narodíme a zda-li je rozvineme do největší míry už nezáleží na vrozené inteligenci, ale na nabyté moudrosti. O vysoké inteligenci dnešních vědců a lidí nikdo nepochybuje, ta je vrozená, aniž bychom se o ní jakkoliv přičinili. Vrozená inteligence má tělesnou podstatu, nabytá moudrost je složitější, má duchovní podstatu. Proto můžeme mít super-inteligenta s minimální moudrostí a naopak obyčejné lidičky s průměrnou inteligencí, ale nesmírně moudré. Zvířata mohou být velmi inteligentní, ale postrádají moudrost, nebyly stvořeny k Božímu obrazu. Moudrost je definována jako schopnost rozlišit vnitřní duchovní podstaty a vztahy. A právě v nedostatku moudrosti leží kámen úrazu většiny dnešních vědců. Bible říká:

◆ *Počátek moudrosti je bát se Hospodina. (Žalm 111:10)*

Americký autor Mark Roman ve své knize "Když se dobří vědci stanou špatnými" netvrdí, že všichni vědci jsou špatní nebo podvodníci. Pouze upozorňuje na skutečnosti, které s vědou úzce souvisí. Vědecké výsledky jsou velice často falsifikovány, jen aby ústavy získaly další finanční prostředky na výzkum. V lékařství je tato situace přímo kritická. Proto budme opatrní. Každý člověk včetně vědců je hříšný. Nikdo z nás není neomylný a vždy pravdomluvný.

Podle průzkumu amerického časopisu Průmyslový chemik, jedna pětina vědců naprosto odmítá evoluční teorii. Více než polovina dotázaných vědců nevěří v možnost, že by se člověk mohl vyvinout bez nadpřirozeného zásahu.

Darwinova evoluční teorie je běžně přijímána jako vědecké vysvětlení vzniku života. Darwin sám však nebyl vědec, neměl žádné formální přírodovědecké vzdělání. Darwin byl student teologie, který nepochopil a nemohl přijmout základní biblickou pravdu a studia nedokončil. Darwinova evoluční domněnka není výsledek vědeckého pozorování, ale filozofie. Darwin byl ovlivněn řeckými a římskými předkřesťanskými materialisty jako byl Empedocles, Democritus, Aristotle a Lucretius. Lucretius napsal, že svědomí lidí, kteří žijí ve strachu před Bohem, je neúnosné břemeno. Strach je výsledek náboženství a to je příčina všeho lidského zla. Jediná cesta jak odstranit lidské zlo je ta, která odstraní strach. Lucretius prohlásil že Genesis je úplný nesmysl. Člověk, který nemá strach, ze zodpovědnosti za svůj hřích, nepotřebuje znát Stvořitele.

Největší překvapení pro vědce po přistání na Měsíci byla tenoučká vrstva měsíčního prachu. Tento fakt je přesvědčivý důkaz, že měsíc je "mladý" a ne miliardy či miliony let starý. Nové a nové teorie se snaží tento "vědecký nedostatek" vysvětlit. Energie částic, které bombar-

dují měsíc prý odráží částice prachu zpět do vesmíru ... Vědecké úsilí a technika postavila člověka na Měsíc. Věda Boha nenašla. Člověka do nebe nepřinesou raketové motory, ale Boží milost.

Profesor Paul E. Damon z Arizonské University zkoumal letokruhy živých i odumřelých stromů. Radioaktivní C14 je produkován ve svrchní atmosféře. Během slunečních erupcí je jeho produkce velmi zvýšená. Zvýšené množství radiokativního C14 je přesně zaznamenáno v letokruzích stromů. A tak některé mladší letokruhy vykazují podle uhlíkové metody vyšší stáří než starší letokruhy ... Uhlíková datovací metoda totiž staví na předpokladu, že C14 je v atmosferické rovnováze. Jak vidíme, množství C14 v atmosféře není konstantní. Kolik podobných předpokladů i v ostatních datovacích metodách přivádí vedce k chybným závěrům o milíonech let?

Sluneční aktivita, sluneční skvrny a jejich cykly, které se opakují každých 11 let (věrohodně měřeno od poloviny 19. století) působí starosti nejen astrofyzikům, zdravotníkům, ale i ministerstvům obrany, aeronautiky, komunikací a jiným. Magnetické bouře a změny v magnetickém poli způsobují chaos při navigaci satelitů, lodí a v komunikacích. Citlivá elektronika, výpočetní technika, elektrické systémy, telefonní, rozhlasový a televizní přenos je také ohrožen a narušen. Zvýšená radioaktivita ovlivňuje zdraví obyvatel i prostředí ve kterém žijeme.

Sedmdesát let života

Jak naložíme se sedmdesátí lety života, které nám Bůh může odměřit?

Tři roky nabýváme vzdělání. Osm let odpočíváme a trávíme rekreací. Šest let jíme. Pět let prosedíme v automobilu. Čtyři roky se nám nezastaví pusa. Čtrnáct let ztrávíme v zaměstnání. Tři roky čteme. Dvacet čtyři let prospíme.

Kolik času strávíme s Pánem Bohem? I kdybychom chodili do kostela každý týden a denně strávili ráno a večer pět minut modlitbou, dali bychom Pánu Bohu pouze pět měsíců ze sedmdesáti let, kterých nám Bůh dopřál.

Kde hledat pokoj?

- ◆ *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. At' se vaše srdce nechvěje a neděsí! (J 14:27)*
- ◆ *To jsem vám pověděl, abyste nalezli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět. (J 16:33)*
- ◆ *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Iz 53:5)*
- ◆ *Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno co jest, jak na zemi, tak v nebesích protože smíření přinesla jeho obět' na kříži. (Ko 1:19)*
- ◆ *Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá. Doufejte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skála věků. (Iz 26:3-4)*

Jistota

- ◆ *Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5:9)*
- ◆ *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. (Jan 10:27, 28)*
- ◆ *Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10:14)*
- ◆ *Pišu vám, děti, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno. (1. Jan 2:12)*